

תקופה כואבת

בתוך שלושה ימים הלכו לעולמן שתי חברות. העצב ניכר בפניהם של כל חבר וחברה. בשעת עצב אנחנו משפחה אחת - אבלים, נבוכים, תוהים, תומכים ושואלים: האם יש בכלל צדק בעולם? שתי חברות שתרמו הרבה לחיינו, בעבודה, בתרבות ובחינוך נקטעו אחרי מאבק ממושך במחלת הסרטן. שתיהן נאבקו עם המחלה, שתיהן שמרו על אופטימיות, שתיהן שמרו על צלם אנוש עד לכלות כוחותיהן. שתי חברות, דוריס שחייתה את רוב חייה במסגרת תנועתית-קבוצית, וחנה שבאה מהעיר והחליטה אף היא שכאן בקבוץ מקומה.

וביום שלפני יום השואה, חמישים שנה אחרי ששרידי מחנות ההשמדה שוחררו מהשואל עלי אדמות, שנעשה בידי הגרמנים ושותפיהם, חושב כל יהודי: נס לא היה שם, בורא העולם ראה את סבלותיהם של בניו ולא התערב. בני ישראל לא יצאו מהתופת אלא מתי מעט. למה? קשה לנו.

אם בכלל קיימת נחמה ברגעי שכול, הרי יש למצוא אותה בנכונותנו לתמוך ולעזור.
החיים האלה הם חידה שאין לה פתרון. הלכו ונמחקו כל כך הרבה חברים בשנים האחרונות ורק הזכרונות והתמונות באלבומים מוכיחים שאכן היו כאלה.
אריק א'